

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Synopses Omnes, Quæ in singulis Articulis tractatus hujusce de
Pœnitentia habentur, hic colliguntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

SYNOPSIS OMNES,

Quæ in singulis Articulis tractatus hujusce de
Pœnitentia habentur, hic colliguntur.

QUÆSTIO I. Pag. 1

De Essentia, Institutione, & Fructu
Sacramenti Pœnitentiæ.

ARTICULUS I. ibid. De Essentia hujus Sacramenti.

I. Sacramentum Pœnitentiæ metaphysice
consideratum quid sit? II. Quid im-
porter consideratum physice? III. Qua-
nam Sacramenti hujus pars significet,
& causet gratiam? IV. Quomodo actus
pœnitentiæ gratiam remissivam peccati
significare, & efficere possint? V. Con-
tritio, quamvis insensibilis de se, adhuc
potest constituere Sacramentum sensibile;
Et quid de intentione Ministri? VI. Quo-
modo satisfactio ad Sacramenti hujus
constitutionem pertineat? VII. Num Sa-
tisfactio significet gratiam peccati remis-
sivam, an solius pena remissionem?

ARTIC. II. 6

De Institutione hujus Sacramenti.

I. Instituit Christus Dominus hoc Sacra-
mentum pro solis Fidelibus. II. Quan-
donam illud instituerit? III. Num po-
testas in Corpus Christi verum includat
potestatem in Corpus Christi mysticum,
ita ut habens potestatem consecrandi ha-
beat etiam potestatem absolvendi? IV.
Institutum fuit hoc Sacramentum ad
modum iudicii; & quare? V. Licet
Sacerdos mutus non possit absolvere, pœ-
nitens tamen mutus, ac surdus absolvi

potest. VI. In quo sensu dicatur Con-
fessarius posse peccatorem ligare, & pec-
cata retinere? VII. In quo differat a Sa-
cramento Pœnitentiæ Baptismus?

ARTIC. III. 10

De Effectibus Sacramenti Pœnitentiæ.

I. Recensentur septem hujus Sacramen-
ti effectus. II. Cur non possit in hoc
Sacramento unum mortale sine alio re-
mittere; possint vero venialia remitti di-
visibiliter? III. Multis aliis viis ve-
nialia remitti possunt; præsertim per
Sacramentalia. IV. Quanam pena in
hoc Sacramento remittatur, remissa cul-
pa? V. Num omnia merita præterita per
remissionem culpa reviviscant? VI. Num
etiam demerita vi Pœnitentiæ deleta per
subsequens peccatum redeant.

QUÆSTIO II. 14

De materia remota Sacramenti
Pœnitentiæ.

ARTICULUS I. 15

De peccato fictionis in instanti Ba-
ptismi commisso.

I. Quid sit peccatum fictionis? II. Non
deletur per Sacramentum Pœnitentiæ
peccatum fictionis in Baptismo commis-
sum ab eo, qui noluit baptizari. III.
Quid si peccatum fictionis habeatur per
indebitam Baptismi susceptionem? In
quo casu imprimatur character baptisma-
lis, sed originale non deletur. IV. Quo-
modo Baptismus fide susceptus revivi-
scere possit?

D d 2 AR-

ARTIC. II.
De Peccato dubio .

17

I. Multifariam contingere potest peccatum esse dubium . II. Probabiliter non tenetur subicere clavibus peccatum , qui positive dubitat , an illud commiserit . per hoc quod probabile sit , illud non esse commissum . III. Sicut etiam qui pariter positive dubitat , an peccatum certo commissum confessus sit . IV. Cur per solutionem positive dubiam non satisfiat debito ex iustitia ; per confessionem vero positive dubiam fiat satis obligationi confitendi peccatum ? V. Num etiam id verum sit in mortis articulo ? VI. Communiter olim docebant , peccata negative dubia subicienda esse clavibus . VII. Sed plurimi probabiliter oppositum docent . VIII. In quoniam sensu Doctores antiqui sumebant peccatum negative dubium , quod censebant clavibus subiciendum esse ? IX. Certius de peccato commisso , & negative dubius , an illud confessus sit , tenetur illud confiteri . X. Num peccatum negative dubium sit materia sufficiens confessionis , quando illud non est commissum ?

ARTIC. III.

24

De peccato , quod fuit expositum ut dubium , & deinde deprehenditur certum .

I. Negant plures Doctores peccatum expositum in confessione ut dubium debere iterum subicere clavibus , si deprehendatur ut certum . II. Sicut qui confitetur decies circiter peccasse , si deprehendat peccasse undecies , non debet iterum confiteri peccatum undecimum . III. In praxi tamen opposita sententia videtur amplectenda . IV. Diversum quippe formatur iudicium de peccato dubio , ac de certo . V. Plura notantur pro scrupulosis circa peccata dubia . VI. Qui fateatur decies circiter peccasse , per ly cir-

citer universim quinam numerus de-
notetur .

ARTIC. IV.
De Peccato pure putato .

28

I. Quamvis peccatum pure putatum sit materia necessaria Confessionis ; dubitatur tamen , an sit materia sufficiens , ut gratia conferatur . II. Multis ardet sententia negativa . III. Sed benignior affirmativa est valde probabilis . IV. Hinc plura ad praxim deducuntur . V. Cum eadem sit ratio de peccato pure putato , ac de peccato dubio , si revera non fuerit commissum , ideo in confessione prater peccata dubia , addendum est aliquod certum .

ARTIC. V.

31

De Peccatis alias confessis .

I. Videntur peccata rite confessa , & absoluta non esse amplius materia sufficiens Confessionis . II. Sed communissime oppositum docent . III. Quomodo forma absolutoria in hoc casu non sit falsa ? IV. Num possint peccata isthac esse materia necessaria , vel ex voto Penitentis , vel ex statuto Superioris ? V. Num possit Ecclesia precipere Confessionem de venialibus ? VI. Quando nam Penitentis teneatur respondere , si a confessario interrogetur de peccatis alias confessis ? VII. Utrum possit reticere aliqua peccata alias confessa , qui dicit confessario velle generalem confessionem instituire ? VIII. Utrum in generali confessione explicari debeant , quanam sine mortalibus post ultimam confessionem commissis ?

ARTIC. VI.

35

De Peccatis Venialibus .

I. Venialia sunt materia sufficiens , licet non necessaria Sacramenti Penitentiae . II. Quomodo possint remitti in hoc Sa-
cra-

cramento, quamvis non possint reineri?
 III. Non satis est, peccata venialia in genere explicare, nulla explicata specie peccatorum, nisi in casu necessitatis.
 IV. Imperfectiones, quae non pertingunt ad veniale, laudabiliter exponuntur, sed non sunt materia sufficiens huius Sacramenti.

QUÆSTIO III. 36

De prima parte materiæ proximæ huius Sacramenti, quæ est dolor.

ARTICULUS I. ib. De Contritione perfecta.

I. Perfecta contritio quid sit? II. Num debeat contritio amorem Dei includere, ut iustificet? III. An possit iustificare contritio concepta ex alio motivo a Charitate, dummodo aliquod Attributionum divinum attingat immediate? IV. Num iustificet amor Dei super omnia, includens solum virtualiter dolorem peccatorum? V. Num contritio iustificans debeat esse dolor singulorum peccatorum in individuo? VI. An peccator post peccatum commissum debeat statim conteri? VII. Quamdiu possit peccator circa novam culpam contritionem differre? VIII. Num teneatur ad contritionem, antequam annus elabatur, qui toto anno non habuit copiam Confessarii?

ARTIC. II. 45

De Attritione Supernaturali.

I. Quodnam debeat esse motivum Attritionis Supernaturalis? II. Num possit esse Supernaturalis attritio, si moveatur ex motivo peccatorum temporalium? III. Num sufficiat in Sacramento Attritio naturalis, vel quæ sit putata Supernaturalis? IV. Quomodo possit dici actus honestus Attritio, quæ sit detestatio culpa ex motivo peccatorum? V. Qui odit

culpam propter poenam, nonne magis odit poenam, quam culpam? VI. Num attritio ex motivo gehennæ sit peccati detestatio super omnia? VII. Certumne sit Attritionem cum Sacramento Penitentia iustificare? VIII. Utrum in articulo mortis Confessione præmitti debeat Contritio? IX. Ex eo, quod in Sacramento conferendis non liceat sequi opinionem probabilem de eorum valore, omissa tutiore, non sequitur debere confessioni præmitti contritionem. Nec sequitur, quod non possit conferri absolutio cum jurisdictione solum probabili. X. Quonam pacto dicatur homo in Sacramento ex Attritio fieri Contritus?

ARTIC. III. 51

De dolore ad Sacramentum Penitentia requisito.

I. Non sufficit in Sacramento dolor virtualis inclusus aut in amore Dei, aut in proposito non peccandi de cetero. II. Nec sufficit in Confessione venialium mera non complacencia de illis cum animo suscipiendi Sacramentum. III. Non est tamen mortale non dolere de singulis venialibus, quæ subjiciuntur clavibus. IV. Num dolor debeat aut confessionem, aut saltem absolutionem præire? V. Num dolor elici debeat ex intentione suscipiendi Sacramentum? VI. Quamdiu possit dolor confessionem præire? VII. Qualiter dolor de venialibus revocetur? VIII. Num possit sine novo dolore absolutio iterari? IX. Nequit Superior, auditis solis reservatis, Sacramentaliter absolvere. X. Probabilius videtur, quod dari possit Penitentia Sacramentum validum, & informe ex defectu doloris illimitati. XI. Non tamen ex variis aliis capitibus olim admissis ab Auctoribus. XII. Ex quibus omnibus plura inferuntur.

AR-

ARTIC. IV. 62
De proposito ad Sacramentum
Pœnitentiæ requisito.

I. Quando dolor procedit ex motiva particulari, non sufficit propositum virtuale in eo dolore inclusum. II. Moraliter loquendo, dolor formalis de culpis præteritis non sejungitur a formali proposito non peccandi in posterum. III. In Confessione venialium quodnam propositum requiritur? IV. Triplex datur discrimen inter propositum requisitum in confessione mortalium, ac in venialium confessione. V. Quanam dicatur occasio proxima peccandi, de qua vitanda tenemur habere propositum? VI. Quid si vitari non possit absque gravi incommodo? VII. Quanam pacto occasio de se proxima, qua physice vitari non potest, evadere possit remota? VIII. Recensentur proscripte theses circa proximas occasiones vitandas. IX. Quando nam occasio proxima censetur voluntaria, quando involuntaria? X. Etiam occasio proxima peccandi dubia fugienda est. XI. Num confessioni præter dolorem, & propositum, præmitti debeant actus Fidei, & Spei? XII. De quibus mysteriis fides prærequiratur ad Sacramentum suscipiendum? XIII. Non satis est Trinitatis, & Incarnationis mysteria credidisse, ita ut eorum deinde detur oblivio.

QUÆSTIO IV. 69

De Confessione Sacramentali.

ARTICULUS I.
An Confessio sit necessaria necessitate
medii?

I. Quidnam dicatur necessarium necessitate mediæ, quid vero necessitate præcepti? II. Num Confessio necessitate mediæ sit necessaria, saltem in voto? III.

Votum pœnitentiæ implicitum in contritione inclusum sufficit ad justificationem. IV. Diversimode ad salutem requiritur votum Pœnitentiæ, & votum restitutionis.

ARTIC. II. 71
Quomodo Confessio Sacramentalis sit
necessaria necessitate præcepti
divini?

I. Jure divino positivo præcepta nobis est Confessio. II. Hoc præcepto ligantur omnes, & soli Fideles post lapsum: Præceptum vero Communionis etiam infideles ligat, ita ut etiam vi hujus præcepti debeant baptizari. III. Quando nam obliget præceptum divinum Confessionis? IV. Quomodo Medici morere debeant infirmum de confessione facienda?

ARTIC. III. 72
De Præcepto Ecclesiastico annuæ
Confessionis.

I. Sub quibus pœnis Ecclesia Confessionem quotannis præcipiat? II. Num Ecclesia ad Confessionem annuam obliget eos, qui mortaliter non deliquerunt? III. Num saltem isti presentare se debeant Parocho? IV. Quomodo relate ad hanc obligationem annus computandus sit. V. Qui aliquo anno Confessionem remisit, ad quid deinde tenetur? VI. An teneatur prævenire, qui prævidet defururam copiam Confessarii? VII. Præcepto Ecclesiastico Confessionis obligantur etiam Hæretici, Excommunicati, Meretrices, Pueri, dummodo sine doli capaces. VIII. Impuberes non incurrunt pœnas latas contra hujus præcepti transgressores. IX. Pœna ista quanam sint? Et an ipso facto incurrantur? An etiam ab eo, qui se tunc confitetur? X. Num teneamur confiteri aut per Interpretem, aut per Scripturam, si aliter non possumus? XI. Quibus de causis a Confessione annua excusari possumus?

AR-

ARTIC. IV. 80

De quidditate, & conditionibus Confessionis Sacramentalis.

I. Quid veniat nomine Confessionis, qua precipitur? II. Num possit poenitens confiteri exhibendo papyrus, in qua scripta sint omnia peccata commissa? III. Sexdecim condiciones ab antiquis Theologis requiruntur, ut quis apte confiteatur. IV. Quodnam mendacium in confessione prolatum sit mortale? V. Num sit mortale, unum individuum peccati faceri pro alio ejusdem speciei?

QUESTIO V. 83

De integritate Confessionis.

ARTICULUS I.

De diligentia examinis ad integritatem confessionis requisita.

I. Quid sit confessio materialiter, quid formaliter integra? II. Non excusatur ab integritate materiali confessio, qui culpabiliter negligit examen diligens. III. Unde dignosci solet, an examen fuerit diligens, necne? IV. Quando nam repetenda confessio, qua ex defectu examinis diligentis non fuit materialiter integra? V. Num sint audiendi Rustici, qui sine previo examine ad confessionem accedunt?

ARTIC. II. 85

De integritate Confessionis quoad circumstantias peccati.

I. Explicanda sunt in confessione etiam circumstantia morales peccatorum, qua sunt septem celebri versiculo comprehensa. II. Singula ista circumstantia seorsim exponuntur. III. Circumstantia morales mutantem peccati speciem in confessione aperienda quanam sint? IV. Quid si aut Poenitens, aut Confessarius ignoret has circumstantias discernere? V.

Num debeat semper circumstantia mutans speciem per modum circumstantia aperiiri; An possit etiam per modum novi peccati? VI. Probabiliter non datur obligatio aperiendi circumstantias aggravantes culpam notabiliter, si speciem non mutant. VII. Tenetur Poenitens respondere, si de quantitate furii interrogetur a Confessario. VIII. Nec datur obligatio confitendi circumstantias minuentes, nisi quando peccatum ratione talis circumstantia ad aliam speciem transferatur, aut de mortali evadat veniale. IX. Explicatur, quando actus plurium preceptorum violativus contineat in se plures specie malitias in Confessione aperiendas.

ARTIC. III. 92

Expenduntur specialia dubia circa singulas circumstantias.

Et primo

De Circumstantia Quis.

I. Circumstantia Quis denotat qualitates, & condiciones Poenitentis. II. Num sit explicandum, quod votum castitatis, quo ligatur Poenitens, sit simplex, an solemne? III. Votum castitatis, aut conjugium, &c. Persona, cum qua Poenitens contra talem virtutem peccavit, explicandum est. IV. Explicandum etiam est votum castitatis ab eo, qui alios inducit ad fornicandum, aut qui morose delectatur carnaliter; necnon conjugium ab eo, qui delectatur de copula illicita. V. Sponsus, & Sponsa num teneantur hanc circumstantiam explicare, si carnaliter peccent? Quid de Eunuchis, aut impotentibus? VI. Quinam gradus conjunctionis explicandus est ab incestuoso?

AR-

ARTIC. IV. 93
De Circumstantia, Quid.

I. Tum materia peccati, tum etiam sepe quantitas, & qualitas ad hanc circumstantiam spectant. II. Num explicanda sit circumstantia persone, circa quam, in delectatione morosa; sicut procul dubio explicanda est in desiderio? III. Quid de delectatione morosa circa carnis comestione tempore prohibito? Quid de desideriis conditionatis sub conditione, qua tolleretur malitia ab objecto? IV. Num in turpi locutione explicanda sit circumstantia objecti? Aut in jactantia circumstantia peccati, de quo quis gloriatur? Aut pariter in pravo consilio? V. Num explicandum sit in blasphemia, si fuerit contra Deum, aut contra Beatam Virginem, aut contra Sanctos? VI. Specie differt violatio voti, ac violatio juramenti; sed in violatione votorum, aut juramentorum non est explicanda materia circa quam. VII. Mala, que quis optat proximo, quem odit, probabiliter non sunt aperienda, secus vero, si ea velit inferre. VIII. In injuriis explicanda sunt persone, quibus diversus honor debetur. IX. In peccato bestialitatis non est explicanda species animalis; At in Sodomia quid explicandum? X. Solicitans ad peccandum num debeat explicare, quod primus alium invitaverit, quando peccatum est ab utroque commissum?

ARTIC. V. 97
De aliis circumstantiis, Ubi, Quibus auxiliis, Cur, Quomodo, Quando.

I. Circumstantia loci Sacri explicanda in furto; in effusione sanguinis; in effusione publica seminis; ac in violatione Ecclesiastica immunitatis. II. In quanam sensu furtum est sacrilegum, non solum tollendo Sacrum de Sacro, &

Sacrum de non Sacro, sed etiam non Sacrum de Sacro, ita ut loci Sacri circumstantia sit explicanda? III. Quid requiritur, ut effusio sanguinis in loco Sacro sit sacrilega, & contra reverentiam loco Sacro debitam? IV. Quid pariter, ut sit sacrilega seminis effusio in loco Sacro? Num sacrilegi sint aspectus turpes, tactus, & confabulationes similes in Ecclesia? V. Num debeat explicari peccatum, ad quod quis pravo suo exemplo proximum induxit? VI. Finis operis malus explicandus est, etenim qui furatur ad adulterandum, magis est adulter, quam fur. VII. Num tactus, & oscula copulam subsequentia explicanda sint? VIII. Quanam peccati modus novam peccati speciem trahat in confessione aperiendam? IX. Quomodo actus moraliter interrumpatur, & tamquam nova peccata aperienda sint? X. Num debeat aperi, quod quis se exposuerit periculo peccandi, qui deinde peccat? XI. Aperiendum sit in confessione consuetudo peccandi? XII. Peccata scienter commissa non differunt specie a commissis ex ignorantia inevitabili; esto propter ista non incurratur reservatio, aut censura illis annexa. XIII. Contemptus gravis Superioris prater inobedientiam explicandus est. XIV. Num sit speciale peccatum peccare statim post communionem? Num peccet toties, quoties comedit carnes, qui vivit jejunium?

ARTIC. VI. 102
De integritate Confessionis quoad numerum peccatorum.

I. Quonam pacto singula peccata in confessione explicanda sunt? II. Quomodo explicandus est numerus peccatorum interiorum, quando nil certi, aut probabilis deprehendi potest? III. Quid, si post pramissum sufficiens examen fiat confessio, ac deinde distinctior peccatorum numerus advertatur? IV. Undenam de-

desumatur unitas, vel pluralitas peccatorum? v. Quomodo moraliter interrumpantur actus tum interni, tum externi? vi. Num sit multiplex peccatum plures confessiones audire successive, aut plures communicare in statu peccati mortalis? vii. Qui die Nativitatis Domini tres missas celebrat in mortali, tria sacrilegia committit. viii. Non peccat die jejunii, qui absoluta cena cum animo non amplius comedendi, mutata voluntate, paulo post pergit comedere. ix. Probabiliter unum numero peccatum committit, qui uno actu decem homines occidit; quamvis in eo actu decem homicidii malitia continentur. x. Univerſim ex multiplicitate numerica obſectorum multiplicatur quidem numerice malitia in eodem actu, sed non multiplicatur numerus peccatorum in confessione explicandus. xi. Qui ter fornicatus est, debetne explicare, num cum eadem persona, an cum tribus?

ARTIC. VII. 106

De causis excusantibus ab integritate materiali Confessionis.

i. Ex parte penitentis quanam causa excuset a materiali integritate Confessionis? ii. Quanam vero ex parte Confessarii? iii. Num cessantibus deinde hisce causis excusantibus, teneatur penitens statim integre confiteri? iv. Non requiritur in confessione contritio, quando ex causa dimidiatur. v. Probabilius licitum est revelare complicem, quando aliter peccatum exponi non potest: sicut etiam personam, qua est objectum proprii peccati. vi. Qui habet reservata simul, & non reservata, non potest sine gravi causa sacramentaliter absolvi a solis reservatis a superiore, & pro aliis ad inferiorem remitti; sed potest a superiore tolli reservatio, ut integra fiat Inferiori Confessio. vii. Pars VI.

Urgente necessitate potest hic aperiendo reservata simul, & non reservata Inferiori absolvi ab his directe, ab illis indirecte, & cum onere; Probabiliter etiam potest in hoc casu aut sola non reservata Inferiori aperire, aut cum sola contritione ad communionem accedere. viii. Num possit pariter habens venialia, & mortalia a simplici Sacerdote absolvi indirecte a mortalibus, si necessitas communionis urgeat, & desit Confessor. ix. Etiamſi reservata habeant annexam excommunicationem, adhuc possunt indirecte ab inferiori absolvi, tum si urgeat necessitas communionis, tum si aliter diu penitens carere deberet remedio confessionis. x. Excommunicatio non tollit, quominus in hoc casu valide conferatur Sacramentum Penitentia, supplente Ecclesia jurisdictionem.

ARTIC. VIII. 117
De Confessione Moribundi.

i. Absolvi potest moribundus, etiamſi non possit speciem ullam peccati explicare; remanet tamen in illo onus iterum confitendi, si convalescat. ii. Potest etiam sub conditione absolvi, si det signa doloris, etiamſi non postulet Absolutionem. iii. Idque verum videtur, etiamſi signa sint dubia. iv. Prudenter in tali casu praesumitur, quod ea signa ordinentur ad Confessionem. v. Num, & quoties possit iterari similis Absolutio sub conditione, quando moribundus est sensibus destitutus? vi. Si absolutio conferatur ex opinione probabili, quod signa illa ad Confessionem ordinentur, conferri potest absolute; secus vero conferenda est sub conditione saltem mente concepta, si de eo dubitetur.

Quando, & quomodo repetenda sit Confessio?

I. Confessio, siue fuerit invalida ex parte Pœnitentis, siue ex parte Confessarii, repetenda est. II. Num singula mortalia distincte recolenda sint, quando repetitur confessio invalida? III. Quid si confessarius excommunicatione innodatus absoluerit? IV. Quid si absoluerit a reservatis carens facultate absolvendi ab illis? V. Si dubites prudenter, quod ille semidormiens aliquod mortale audierit, teneris illud repetere. VI. Si certum sit, Confessarium plures Confessiones semidormiendo audivisse, & dubites, an sic audiverit tuam, non teneris illam repetere, si non prudenter de hoc dubites. VII. Si scias, Parochum pluries sine intentione debita Baptismum contulisse, quid tibi faciendum, si dubites, an tali pacto fueris baptizatus?

QUÆSTIO VI. 120

De Satisfactione.

ARTIC. I. 121

De Pœnitentia a Confessario injungenda.

I. Quibus de causis possit Confessarius aut nullam, aut levem pœnitentiam injungere? II. Num possit pœnitentia solum sub consilio injungi? III. Pœnitentia gravis pro venialibus imposita sub gravi ne, an sub levi executioni mandanda est? IV. Injungi pro pœnitentia possunt etiam actus interni, ac opera precepta, necnon opus pro defunctis, aut per alium ponendum. V. Num possit post absolutionem Pœnitentia imponi?

De Pœnitentia a Pœnitente adimplenda.

I. Num possit pœnitens recusare pœnitentiam, ut illam in Purgatorio luat? II. Quamdiu possit pœnitens impositam pœnitentiam differre? III. Poteritne pœnitentia executioni mandari, dum aliud preceptum impletur? IV. An etiam sub mortali teneatur pœnitens exequa circumstantias pœnitentia impositas? V. Num a substantia pœnitentia imposita deobligetur pœnitens, quando est impotens ad circumstantias? VI. Ad quid teneatur pœnitens, si pœnitentia oblitiscatur? VII. Num possit aliquando pœnitens per alium implere pœnitentiam impositam.

ARTIC. III. 122

De Commutatione Pœnitentia.

I. Num liceat pœnitenti impositam pœnitentiam in graviorem commutare? II. Utrum deobligetur a pœnitentia imposita, qui plenariam indulgentiam lucratur? III. Num possit secundus confessarius non auditis peccatis pœnitentis commutare in lucrationem indulgentia plenaria pœnitentiam a primo confessario impositam? IV. Poterit aliquando solus ratione Epicheje pœnitens sibi pœnitentiam commutare. V. Idem confessarius, qui pœnitentiam imposuit, poterit illam extra confessionem commutare. Alter vero confessarius non nisi intra Confessionem: Et probabiliter cum sola confusa notitia peccatorum, pro quibus ea fuit imposita. VI. Non solum confessarius aequalis, sed etiam inferior commutare poterit pœnitentiam a superiore impositam pro reservatis. VII. Non potest tamen simplex Sacerdos commutare pœnitentiam a confessario impositam pro mortalibus.

QUÆ-

QUÆSTIO VII. 133

De Forma Sacramenti Pœnitentiæ,
quæ est Absolutio.

ARTICULUS I.

Quanam sit forma absolutionis?

1. Invalida est absolutio, nisi forma absolutoria ore proferatur. II. Omnia Sacramenta voce humana conferri debent, circumscripto Matrimonio, quod sequitur naturam contractus. III. Quanam verba essentialiter ad absolutionem spectent? IV. Forma absolutoria non potest esse mutila; potest tamen esse equivoca, & a circumstantiis ad sensum debitum determinari. V. Nequit forma in hoc Sacramento deprecatorio modo conferri, ut in Extrema Unctione: valide tamen, sed illicitè conferretur absolutio per hæc verba, Absolvatur Servus Christi. VI. Quanam sit germanus sensus forme absolutoriae? VII. Num gratia conferatur post illa verba, Absolve te, an vero post illa alia, A peccatis tuis?

ARTIC. II. 136

Quandonam conferri possit absolutio sub conditione, aut differri?

1. Valida est, sed regulariter illicita absolutio sub conditione de præterito, aut de præseni. II. At sub conditione de futuro est invalida. III. Cur possit Matrimonium celebrari sub conditione de futuro, quin suspendatur effectus Sacramenti? Et cur solum Matrimonium, urgente gravi metu, simulari possit? IV. Quibus de causis possit aliquando, aut debeat absolutio differri? V. Peccatori publico qualiter differenda sit absolutio? VI. Num debeat Confessarius accommodare se opinioni probabili penitentis; quamvis ipse tali opinioni non adhareat?

ARTIC. III. 139

Expediuntur reliqua ad absolutionem spectantia.

1. Num sit valida absolutio a peccatis, non præmissa absolutione a censuris, quibus penitens est innodatus. II. In quibus differat absolutio a peccatis ab absolutione a censuris? III. In quam distantiam possit penitens absolvi; præsertim, si ante absolutionem discedat? IV. Num possit absolvi, qui a longe petit absolutionem? V. Quid, si confessario innotescat, moribundum in aliqua domo clausum absolutionem postulare?

QUÆSTIO VIII. 141

De Ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

ARTICULUS I.

De Jurisdictione ordinaria, ac delegata Confessarii.

I. In articulo mortis, deficiente Sacerdote, laudabiliter confessio fit Laico, non tamen Sacramentalis; & dubitatur, an iste possit a Censuris tunc absolvere. II. Jurisdictio essentialiter requisita ad absolvendum quid importat? III. Per potestatem Ordinis Sacerdotes non sunt iudices in hoc Sacramento, sed solum eligi possunt in Iudices. IV. Quibusnam competit jurisdictio Ordinaria, quibus vero delegata? V. Regularis in una diocesi approbatus num possit in alia diocesi audire confessiones subditorum Episcopo, a quo fuit approbatus? VI. Jurisdictio in venialia num competat cuivis Sacerdoti? Et unde? VII. Univerſim illicita est, sed non invalida Confessio venialium facta simplici Sacerdoti. Huic tamen venialia confiteri possunt Religiosi Societatis Jesu ex declaratione P. Murii Generalis; quod tamen P. Claudius dissuadet. VIII. Quibusnam competit eligere sibi simplicem Sacerdotem in Confessarium? IX. Qui

delegatam, aut ordinariam habet jurisdictionem, potestne illa uti extra propriam diocesim? x. Peregrini Sacramenta Confessionis, & Communionis recipiunt, ubi commorantur. Sed quid si incidant in reservata? xi. Limitari potest jurisdictio ad personas, ad casus, ad tempus, ad locum. xii. Jurisdictio delegata non expirat per mortem, aut excommunicationem delegantis. xiii. Num possit delegatus pro casu occurrenti subdelegare? xiv. Non delegatur jurisdictio per ratihabitionem de futuro, aut de presenti, nullo externo signo manifestata. xv. At probabiliter delegatur, si ratihabitio de presenti manifestetur signo externo. xvi. Error communis est in causa, cur ab Ecclesia jurisdictio conferatur, etiamsi desit titulus coloratus.

ARTIC. II. 149

De Jurisdictione dubia, probabili,
& in articulo mortis.

i. Cum jurisdictione negative dubia non licet absolutionem impendere. ii. Licium tamen est illam impendere cum jurisdictione probabili, supplente Ecclesia jurisdictionem, si forte desit. iii. Habens jurisdictionem in mortalia poenitentis, si negative dubitet, an aliquod mortale sit reservatum, licite ab illo absolvit. iv. Jurisdictio, qua datur cuiusvis Sacerdoti pro mortis articulo, datur etiam pro periculo mortis. Et quinam dicantur in tali periculo versari? v. Probabiliter simplici Sacerdoti confertur jurisdictio, etiam presente Parocho. vi. Absolutio a peccatis reservatis in mortis sive articulo, sive periculo confertur sine onere; seculus vero absolutio a censuris reservatis; si tamen poenitens sit denunciatus; & careat impedimento perpetuo adeundi Superiorem.

ARTIC. III. 154

De Approbatione in Confessario
requisita.

i. Solum ad audiendam Confessionem Secularium requiritur aut Approbatio ab Episcopo, aut Parochiale Beneficium in Confessario. Possitque Parochus jurisdictionem erga suas oves delegare alteri Parocho, ac Sacerdotibus ab Episcopo proprio alibi approbatis. ii. In quo differat Approbatio a Jurisdictione? iii. Jurisdictio dari debet ab Episcopo vel Parocho, cui est subditus poenitens; Approbatio vero datur ab Episcopo Confessarii. iv. Episcopus potest aliquem ad examen non admittere, non tamen potest illum non approbare, si admisit, & sit idoneus. v. Regulares ab Episcopo approbati, ut valide absolvant, non indigent facultate proprii Pralati.

ARTICUL. IV. 157

De Prudentia, Probitate, & Scientia
in Confessario requisita.

i. Minister hujus Sacramenti debet in statu gratie illud administrare, nisi urgente necessitas id non permittat. ii. Prudentia pariter in eo requiritur propria Judicis, ac Medici Spiritualis; Ac scientia consentanea. iii. Quanam precipue scienda sunt a Confessario ad licite absolvendum? iv. Quid, si dubitet, an praevidetur sit scientia debita? v. Qui advertit, Confessarium esse insufficientem ad ferendum judicium Sacramentale super peccatis. expositis, debet confessionem apud doctiorem repetere. vi. Debet Confessarius saltem scire dubitare, ita ut possit in rebus difficultioribus Auctores, vel doctos consulere.

ARTICUL. V. 158
De Obligationibus Confessarii in ipsa
Sacramenti administratione.

I. Quomodo Confessarius interrogare sepe debeat Pœnitentem? II. Quid faciat confessarius, si advertat, peccatum aliquod a pœnitente in confessione omitti sive invincibiliter, sive ex erubescencia? III. De quibus debeat Confessarius Pœnitentem instruere? IV. Quandonam teneatur ignorantiam Pœnitentis Confessarius amovere? V. Quid si Confessarius dubitet, an sit profutura Pœnitenti notitia veritatis? VI. Num possit aliquando Confessarius ad peccatum materiale pœnitentem obligare, puta, ad reddendum debitum conjugii putata? VII. Quandonam Confessarius monere debet pœnitentem, ut Sancta Inquisitioni denunciaret Confessarium, a quo sollicitata fuit? VIII. Quanam excusent a denunciatione facienda? IX. Num teneatur Confessarius aliquando onera pœnitentis subire? X. Quid faciat Confessarius, si erravit in absolvendo seu circa valorem Sacramenti, sive circa damnum tertii, sive circa materiale integritatem Confessionis? XI. Quandonam obligatur Confessarius audire Confessiones Pœnitentium?

QUÆSTIO IX. 167

De Casibus reservatis.

ARTICULUS I.

Quinam possint reservare Casus?

I. In quibusnam resideat potestas reservandi casus? Superiores regulares qualiter possint illos reservare? II. Parochus etiam potest reservare casus; Sicut Episcopus relate ad Parochos. III. Reservatio peccato, cui est annexa censura, tam peccatum, quam censura immediate reservantur; & simul deinde

tollitur utrumque; Qui vero ratione ignorantia invincibilis censuræ, illam non incurrit, nec incurrit reservationem peccati; idque etiam in casibus Episcopaliibus. IV. Reservatio casuum Episcopaliuum synodaliuum cessat, si non exprimentur in Tabella. V. Episcopo morituro, vel amoto, cessat reservatio casuum Episcopaliuum, non vero synodaliuum. VI. Valida, & illicita est reservatio casuum facta ab Episcopo sine rationabili causa. Sed num etiam relate ad Parochos? VII. Non potest Prælati Regularis sine consensu Capituli aliquid gravius prohibere sub pœna excommunicationis sibi reservata.

ARTIC. II. 170

Quenam peccata cadant sub reservationem?

I. Non constat inter Doctores, num possint reservari venialia, ac mortalia alias remissa. Peccata vero pure interna non solent reservari. II. Quando casus reservatur, peccatum externum debet esse consummatum, & de se grave; Unde percussio Clerici si sit simpliciter levis, quamvis cum culpa gravi, non est reservata; Est solum reservata Episcopo percussio, qua sit levis comparata cum enormi. III. Casus reservatus, effectu securo, non incurritur ab eo, qui constituitur, antequam effectus sequatur. IV. In dubio, an peccatum fuerit mortale, seu an includatur in lege reservante, reservatio non incurritur; Quod si in tali dubio quis sit absolutus, non debet iterum a Superiore absolvi, si deinde deprehendat casum esse reservatum. V. Quid si idem peccatum cum censura a diversis superioribus reservetur? VI. Episcopis peccata nonnulla reservantur jure communi; Alia ex consuetudine; Alia vero per statuta Episcopalia. VII. Quid requiritur, ut casus Papalis dicatur occultus, & idcirco Episcopo reservatus? Et quid de occult-

occultis Bullæ Cœnæ? VIII. Quinam dicantur perpetuo impediti adire Pontificem, ut eatenus possint a Casibus Papalibus per Episcopum absolvi sine onere? IX. Num sicut impeditus adire Pontificem potest absolvi ab Episcopo; ita impeditus adire Episcopum possit ab Inferiore absolvi? X. Probabiliter impeditis adire Pontificem non imponitur ab Episcopo onus adeundi illum cessante impedimento temporali, nisi casus sit reservatus cum censura: Quid si ab inferiore detur absolutio? In articulo mortis onus hoc imponitur solum, si excommunicatus sit denunciatus.

ARTIC. III. 176

De iis, qui subjacent reservationi.

I. Impuberes probabiliter reservationi, & excommunicationi non subjacent, nisi exprimentur. II. Probabiliter etiam ignorantes reservationem pœnalem illam non incurrunt. III. Ignorantia reservationis est solum in causa, cur reservatio non incuratur; sicut dicitur de ignorantia excommunicationis, aut si de reservatione dubitetur. IV. Num peregrini absolvi possint a reservatis sua patria, si non sint simul reservata in diœcesi, in qua versantur? V. Num peccata reservata in diœcesi absolvi possint a quolibet confessario, si fuerint commissa in Monasterio exempto?

ARTIC. IV. 181

Quinam possint absolvere a reservatis, & quomodo?

I. Num jurisdictio ordinaria in reservata competat Pœnitentiario Cathedralis, aut Parocho? II. Quinam possint eligere sibi Confessarium, per quem a reservatis absolvantur? III. Nequit Superior Sacramentaliter absolvere a solis reservatis. IV. Qui consuetur Superiori,

& obliviscitur alicuius reservati, potest deinde ab hoc absolvi a quocumque Confessario. V. Si quis Jubilæi tempore invalide consuetur, poteritne deinde pariter absolvi a reservatis? VI. Quando tenetur Superior facultatem concedere subdito, ut a reservatis absolvatur? VII. Quando possit Regularis, pœnita, & non obtenta facultate a reservatis absolvi? VIII. Num possit directe a reservatis absolvi penitens, si injuste facultas a Superiore denegatur? IX. Quomodo Confessarius hanc facultatem perere debeat, ut possit ea pro se ipso uti? X. Si petatur facultas absolvendi Titium a reservatis pro hac vice, poteritne hic absolvi a reservatis commissis post licentiam obtentam?

QUÆSTIO X. 187

De Sigillo Confessionis.

ARTICULUS I.

De obligatione Sigilli Sacramentalis.

I. Ex omni, & sola confessione Sacramentali oritur obligatio hujus sigilli. II. Si quis ad Confessarium accedit, sed non animo confitendi Sacramentaliter, non inducitur isthac obligatio; Sicut neque quando error est juris, non facti. III. Etiam confessio, que per accidens non ordinatur ad absolutionem, trahit obligationem sigilli. IV. Sigilli violator tria peccata committit, contra justitiam, contra fidelitatem, & contra reverentiam Sacramento debitam, ratione cujus non datur in materia parvitas. V. Orbe universo periclitante sigillum frangi non potest. VI. Quenam sint pœnæ impositæ adversus Violatorem Sigilli?

De Materia Sigilli Sacramentalis .

I. Sub sigillum cadunt quacumque in confessione audiuntur, ita ut odiosam redderent confessionem, si revelarentur. II. Num etiam virtutes penitentis, aut revelationes, & alia huiusmodi sub sigillum cadant? III. Etiam peccata complicis, & qua sunt obiectum proprii peccati, cadunt sub sigillum; Probabiliter tamen hæc de consensu penitentis aliquando revelari possunt. IV. Cadit pariter sub sigillum id, de quo dubitas, an in confessione audieris; & quod penitens confitetur, putando esse peccatum. V. Num cadant sub sigillum defectus penitentis, qui videntur potius, quam audiuntur in confessione? VI. Quomodo se gerat Confessarius, si interrogetur, an absolvet publicam aliquam meretricem? & an possit dare illi schedulam Confessionis? VII. Quandonam sigillum violat, qui de auditis in confessione loquitur nullam personam nominando?

ARTICULUS III.

193

Quosnam obliget Sigillum?

I. Omnes, ad quos quomodocumque pervenit notitia confessionis Sacramentalis, hoc sigillo ligantur. II. Num etiam ille, cui confessarius de licentia Penitentis peccatum revelavit? III. Num pariter is, qui chartam reperit, in qua est scripta confessio? IV. An teneatur Superior ad sigillum, quando ab eo petitur extra confessionem facultas, ut possit quis a reservatis absolvi? V. Quid de Consiliario, a quo petitur consilium in ordine ad confessionem?

An possit aliquando Confessarius uti notitia habita in Confessione?

I. Usus talis notitia in ordine ad eternam gubernationem olim vetuit Clem. VIII. ; & prius Nostri veterat P. Claudius; ac demum Innoc. XI. thesim hac de re loquentem damnavit. II. Quinam usus notitia ex confessione acquisita sit licitus? III. Illicitus est universim usus ille, qui reddit confessionem odiosam, atque adeo est cum gravamine penitentis. IV. Quid si mors immineat Confessario, nisi tali notitia utatur cum aliquali suspitione, quod ex confessione ea sit acquisita? V. Explicatur triplex genus actionum, quas potest Confessarius exercere vi notitia habita in confessione cum gravamine penitentis. VI. Illicite sunt actiones, qua inferunt penitenti gravamen quodcumque; esto multo majus levamen ex eis habeat. VII. Confessarius vocatus ad confessionem audiendam ab eo, a quo in preterita confessione scandalum passus est, num possit renuere? VIII. Num possit Confessarius loqui cum penitente aliquando de auditis in confessione ad corrigendum aliquem errorem in ea commissum, peccata, & non obtenta ab illo facultate loquendi?

QUÆSTIO XI.

209

De Indulgentiis.

ARTICULUS I.

Quid, & quotuplex sit Indulgentia?

I. Quomodo thesaurus Ecclesie per Indulgentias distribuatur. II. De Indulgentia Totali, & Partiali; necnon de Personali, Locali, & Reali. III. Ad Localem Indulgentiam lucrandam quid

quid requiritur? IV. Num possimus eadem die pro defunctis pluries plenariam Indulgentiam lucrari? V. Num diruta Ecclesia cesset Indulgentia eidem annexa? VI. Num requiratur physicus in Ecclesiam ingressus ad localem Indulgentiam lucrandam?

ARTIC. II. 202

De Effectibus Indulgentiæ.

I. Num per Indulgentiam culpa venialis aliquando remittatur? II. An qui lucratur Indulgentias, possit per illas eximi tum ab injunctis penitentiis, tum etiam ab aliis penis in Purgatorio luendis? III. Quid si in Bulla exprimitur, Indulgentias concedi pro penis injunctis? IV. Circa Pontificis concessionem non possunt Indulgentia nobis concessa pro defunctis applicari. V. Quid requiritur, ut Indulgentia defunctis profint? VI. Etiam peccator potest Indulgentiam pro defunctis lucrari. VII. Num Indulgentia defunctis applicata profint illis infallibiliter?

ARTIC. III. 203

Quisnam possit Indulgentias concedere?

I. Datur discrimen inter Indulgentias, quas Pontifex largitur vivis, & eas, quas concedit pro defunctis. II. Potestas clavium latius patet, quam potestas Jurisdictionis. III. Nequeunt Episcopi circa Pontificis concessionem Indulgentias elargiri. IV. Possunt vivis, utpote subditis, potestate ordinaria nonnullas Indulgentias concedere, non tamen applicabiles pro defunctis. V. Nequeunt

Abbatess, aut Parochi Indulgentias ulatenus concedere, nisi ex speciali concessione.

ARTIC. IV. 207

Quanam causa requiratur ad legitimam Indulgentiarum concessionem?

I. Nequit sine justa causa Pontifex Indulgentias elargiri. II. Quanam reputetur causa justa, & sufficiens ad eas elargiendas? III. Causa hujus justa non est a subditis pensanda, sed a concedente indulgentias. IV. Opus injunctum quam proportionem habere debeat cum sine intento? V. Concedi potest Indulgentia, quin ullum opus prescribatur ad eam lucrandam. VI. Qui repide opus injunctum peragunt, non plenarie indulgentiam lucrantur.

ARTICULUS V. 208

De dispositione ad Indulgentiam lucrandam requisita.

I. Plura requiruntur in eo, qui Indulgentiam est lucraturus. II. Ulimus ex operibus injunctis debet poni in statu gratia, etiamsi alia posita fuerint in statu peccati mortalis. III. Si quis pro alio indulgentiam lucretur, debet esse in statu gratia, non is, qui ponit opera injuncta, sed is, cui indulgentia applicatur. IV. Probabiliter non requiritur confessio Sacramentalis, sed sufficit contritio perfecta ad Indulgentiam lucrandam. V. Si indulgentia conferatur contritis, & confessis, sufficit contritio imperfecta, seu attritio ad illam lucrandam.

F I N I S.

IN-